

תירות

נודיסטים

בחוף חדרה

בחולית השנה היה הנהלת מלון מירא-מר, השוכן על חוף-הים ליד נתניה אך ב-שטח השייך לתחום שיפוט של עיריית חדרה, במצב כפסי קשה, הירידה במספר החיירים שנרשמה בחולית השנה, פגעה גם במלון. בעלי המלון המתנינו לנס מהשמיים. הנס התחלל בצורת קבוצת חיירים גרמניים שהתאכסנו במלון, שמעו על מצבו ה-דחוק והציעו לבעלי לרכוש את המלון. הם לא רצו לנהלו בצורתו הקודמת. הם גם לא הסתירו מה מטרם: להפוך את המלון ואת חוף הים שלידו למחנה נודיסטים בינלי-אומי, שימשוך נודיסטים מכל העולם. לבעלי המלון לא היתה סיבה שלא ל-בצע את העסקה. הם רק רצו לקבל קודם את אישור השלטונות. העובדה שכיום אין נודיסטים במלון מיראמר מצביעה על כך ש-אישור השלטונות לא התקבל. מי התנגד בעצם להפיכת המלון למחנה נודיסטי? זא אחד לא שמעו. התשובה על שאלה זו היא העלומה בפני עצמה. חחילה פנו בעלי מלון מיראמר לעיריית חדרה, ביקשו את אישורה. דב ברזילי, ראש-עיריית חדרה פנה, לדבריו למשרד-התיירות. התקשרתי עם שמחה פופ, היועץ הכלכלי של שר-התיירות. הוא אמר לי שמשרד-התיירות אינו מעודד תופעות כאלה. לא כדאי לסגור מעודן לקהל הרחב כדי ש-ישרת נודיסטים, ועוד גרמנים.

במשרד-התיירות אין יודעים על הסיורב-להיפך, שר-התיירות משה קול עצמו גילה באחת ההודמוניות, כי למשרדו לא היתה כל התנגדות לכך. זו באה מצד המשטרה. אמר ניצב יוסף בן-פורת, מנכ"ל משרד-המשטרה: "לא שמענו מעולם על בקשה ל-פתיחת מחנה נודיסטים במיראמר. אולי ה-משטרה התנגדה ולא משרד-המשטרה." כשנשאל דובר המשטרה, ניצב-מישנה יע-קב נש על הפרשה, הגיב: "לא שמעתי על כך מעולם."

התעלומה נישארה בעינה: אם אף אחד לא התנגד למחנה הנודיסטים, מדוע לא ניתן אישור לפתיחתו?

משפט

הבחור שרקד (כמעט)

על שתי חתונות

רויאל טל הוא בחור צעיר (22) ומקסים. ככל צעיר בגילו, אוהב גם הוא לצאת עם צעירות. הרבה צעירות. השבוע הגישה נגי-דו אחת מהן תביעה נגדו על 44 אלף ל"י



נתבע רוזא מר

מי תהיה הכלה המאושרת?

רות, בתוספת שלום מזונות עבור ילד שעדיין לא נולד. היתה זו שרה מ"י בלונדינית חנינית בת 22 גם היא, הפוענת כי רוזאל נירשם אר-תה לנישואין ברבנות, הכניס אותה להריון

* השם המלא שמור במערכת.

— ומסרב עתה לשאת אותה. הסיבה שרויאל מסרב לשאת אותה, טר-ענת שרה, היא בלונדינית חנינית אחרת ב-שם ציפי. לדבריה, הבטיח רוזאל גם ל-ציפי נישואין — אולם עד כדי רישום ב-רבנות העניין לא הגיע.

שתי הבטחות נישואין אלו אינן סוף פסק. רוזאל הספיק לקשור גם קשרים הדוקים עם נערה שלישית — הפעם שחר-חורת — שהכיר במקום עבודתו. **לעורר את קנאתו.** מכל הנערות מצבה של שרה הוא הגרוע ביותר. היא עתה בחודש השני, ורוזאל לא מראה ל-דבריה, שום סימנים שהוא מתכוון לשאת אותה. "היינו ידידים הרבה שנים", היא מספרת. "יצאנו בחברה אחת מאז גיל 19. במשך הזמן הוא התחיל לחזר אחרי, עד שבסוף הסכמתי. התחלנו לצאת והאבהה בינינו היתה גדולה. בינתיים לקחו אותו לצבא, והוא הבטיח שאחרי הצבא נתחתן." רוזאל לא מיהר להגשים את הבטחתו.

הסיבה לכך, כאמור בלונדינית שניה, ציפי אוחה הכיר הגבר בזמן שירותו בצבא. רוזי אל התחיל לצאת עם שתי בלונדיניות שלו לסירוגין ולפעמים כמעט סימולטאנית, ב-הבדלי שעות בלבד.

משנודע הדבר לשרה, החליטה להגיב ב-צורה קלאסית — לעורר את קנאתו של רוזאל. "בשביל להרגיז אותו התחלתי ל-צאת עם בחור אחר בשם ויקטור, אבל לא יצא מזה כלום," מספרת היא. **מהכנינו לרבנות.** רוזאל השתחרר מ-צה"ל, התחיל לעבוד כנהג באגד, ואו, מצו-חיק, אבל עובדה — הוא הכיר בחורה שלישית, הלא היא השתחרורת, התחיל ל-היראות בחברתה במקומות שונים. "שאל-תי אותו מדוע הוא יוצא עם שלוש בחו-רות יחד", מספרת שרה. "התשובה שלו היתה: אני רחוק ולא הייב לך שום דבר."

בכל זאת הוא הזמין אותה לצאת עימו. שרה נעתרה מיד. הם יצאו בבוקר ל-טיול בכליבו ליום — ושם החליטו ל-הינשא. באותו יום בשתיים בצוהריים, נרש-מו ברבנות. רוזאל אפילו חתם על הכתובה בסכום עגול של 100 אלף לירות. **ביטלנו את הכתובה.** אלא שמיד אחרי ההרשמה חזר רוזאל והחל לצאת שוב גם עם ציפי. "כשמעתי שלושה ימים אח-רי שנרשם איתי ברבנות, שהוא יוצא שוב איתה, ניגשתי אליו ברחוב ואמרתי לו ש-נלך לבטל את הכל ברבנות". מספרת שרה. "הוא כנראה רק חיכה לזה. למחרת ביט-לנו את הכתובה. ממשרד-הרבנות יצאנו כל אחד לכיוון אחר, כמו שני זרים."

זמן קצר לאחר מכן סידר הדוד של ציפי לרוזאל עבודה כנהג מונית באילת. רוזאל ירד אילתה, אך לא שכח את שרה, הזמינה לאילת. "כשהגעתי אליו, הוא לקח אותי אליו לאכסניית אשג", מספרת היא, "גרנו בחזר עם שתי מיטות, אבל למעשה השת-משנו רק באחת. הוא נהג לבוא אלי למיטה לישון. הוא עבד בלילה, ואני הייתי מחכה לו בלי לישון עד שש בבוקר שאו היה בא ישר אלי למיטה."

מקסימום נתחתן. הביקור תם. שרה חזרה לתל-אביב. שבוע אחרי זה הגיעה ציפי לאילת. "כשהיא היתה אצלו, הוא לא עבד בלילה, כמו שעשה כשאני הייתי אצ-לו", מספרת שרה.

"נסעתי אליו עם קרובי משפחה, וכשהיי-נו בביחודת, סיפרתי לו. הוא אמר: אין דבר. מקסימום נתחתן."

אולם אחרי זה השתול רוזאל להתרחק משרה. הוא לא התקשר אליה יותר. הוריה התחילו להיות מודאגים. אביה הציע לנסע לאילת לדבר על לב הגבר. שרה הסכימה. כשהגיעו לדירתו של רוזאל, הוא סירב לפתוח להם את הדלת. לא מגסות-רוח. פשוט, אותה שעה נמצאה אצלו ציפי. **לרבנות — הפעם עם ציפי.** אביה של שרה הצליח בכל זאת להיכנס. הוא הבטיח לרוזאל הרים וגבעות — העיקר שיחתן עם בתו. "רוזאל הבטיח שהכל יהיה בסדר ואנחנו נתחתן", אומרת שרה. היא לא ידעה כי בינתיים קבע רוזאל עם ציפי תאריך להירשם ברבנות. ציפי הו-פיעה שם עם אמה — על מנת לגלות ש-הילד איננו.

כאשר שמעה זאת שרה, הגיעה למסקנה שהגיעה העת לפעול. היא פנתה לעורך-הדין התל-אביבי צבי לידסקי, הגישה ב-אמצעות תביעה על הפרת הבטחת נישו-אין, תביעת אבהות, ופיצויים על צער, עו-גמת-נפש, והפחתת סיכויי-נישואין בעתיד. סך-הכל — 44 אלף לירות.

"ואם זה לא יביא את רוזאל לחיקה", אמר קרוב משפחה שעקב אחרי הפרשה מתחילתה. "שום דבר כבר לא יעשה זאת."



ביום רביעי, 9 בספטמבר 1970, בשעה 8.30 בערב ב"היכל התרבות", תחרות בחירת

מלכת המים 1970

בתוכנית:

- ★ יגאל בשן
- ★ צילה דגן
- ★ "האריות"
- ★ מוטי גלעדי
- ★ שלישיית "לא איכפת להם"

מנחה: מני פאר

התחרות נערכת בחסות שעוני "סיטיזן"

תצוגת-אופנה

של בוטיק "ביבה"

מיטב מוצרי לונדון

"סאם לדר" — תצוגת

דברי-עור, "גוטקס"

איפור: הלנה רובינשטיין

תסרוקות: דוד וליזה

טיפול בשיער: וולה

הליכה ויציבות: לאה פלטר

תנועה ובימוי: שמעון לוי

תפאורה: אירגונית

המלכה תיבחר על-ידי הקהל

כרטיסים להשיג במשרד "לאן" ובכל משרדי הכרטיסים בעיר.